

hjælpe gevaldigt til, at rødder, som kun er ude på at lave ballade, lader være med at melde sig til ordningen.

Den, som under de 8 timers beskæftigelse undrager sig en rimelig andel af den samlede arbejdsbyrde, viser sig groft vrangvillig eller bevidst søger at sabotere de andres arbejdsindsats, må bortvises på stedet og fortaber derved retten til dagpengebeløbet. Den stedlige kommunale arbejdsleder må her have en bred skønsmargen.

Selvfølger kan der komme til at foreligge enkelttilfælde, hvor den enkelte synes, at han er blevet uretfærdigt behandlet ved at miste sine 300 kr. (÷ skat). Ved helt åbenbare magtmisbrug vil han kunne få medhold i en klage til arbejdslederens overordnede, men det sædvanlige vil nok være, at han næste gang, han vil gøre brug af ordningen, vil strenges sig meget mere an og/eller stille sig til rådighed for en anden kommune.

Et af modstykkerne til de små ulemper, der bliver tilbage, er, at loven kan udformes helt uden strafbestemmelser og karantæneregler m.v. Og dette er oplagt en langt større fordel.

Til § 3, 2. pkt.

De 300 kr. er baseret på den forventede pengeværdi i maj 1983. Fra 1. juli 1983 og derefter med virkning fra hvert kvartals begyndelse reguleres beløbet. Lovteksten har ikke fastsat detaljerede regler for, hvordan dette skal ske. Skulle socialministeren løbe grasset, kan hun (han) jo drages til ansvar for folketingsflertallet. Det er tilrådeligt, at dagpengesatsen altid bliver et med 10 deleligt beløb (indføres fast skattetrækprocent, er det netto-beløbet, som må opfylde det vilkår).

Hvis der på ny bliver fuset med pristalsordningen, så dyrtidsreguleringen yderligere undergraves, må tilvarende begrænsninger indføres på dagpengeområdet for at undgå udhuling af afstanden mellem lønindtægt og de dagpengebeløb, der træder i stedet herfor.

Til § 4

I forhold til de arbejdsløse må administrationen selvfølgelig ske lokalt. Under de nuværende forhold er den mindst uegnede administrationsenhed kommunernes socialforvaltninger. De kommer jo også ind i helhedsbilledet i § 6-sagerne.

Administrationen skal være enkel og lidet ressourcekrævende.

Den skal tage udgangspunkt i, at vi alle er forsynede med et personnummer. Når man for ek-

sempel vil udtage bestemte aldersgrupper til bestemte opgaver, kan man jo bare opslå, at inden for bestemte talområder i personnumre møder man på et angivet sted til angiven tid.

Mange virksomheder i den private sektor, der vil have orden i tingene, anvender »stempelure« for at kontrollere, om den enkelte i det hele taget er mødt op. Den kendsgerning, at vi har EDB, personnumre og mange forskellige typer stempelure, indebærer jo, at et kort med et personnummer påført ved indstik i afstemplingsapparatet kan notere til EDB, at den pågældende har været ved kontrolstedet det pågældende klokkeslæt en given dato. Hvis det offentlige den dag så ikke har noget at sætte visse grupper til, kan det ved opslag være meddelt, hvilke personnummergrupper som blot kan gå hjem igen, når de har fået deres penge.

Når man tænker sig, at lovforslaget måske vil medføre genskabelse af de lange køer ved kontrolstederne, er dette helt fejlagtigt. Større kommuner må naturligvis have flere mødesteder forsynet med apparatur for indstempling og EDB-styring af udbetalinger.

Udgifterne må imidlertid afholdes statsligt. Det kan ikke være rigtigt, at borgerne i et område, der rammes af en særlig arbejdsløshed, oven i denne ulykke også skal have specielt forhøjede skatter. Dertil kommer, at man herigennem undgår nidkærhed med, om en arbejdsløs går til sin egen hjemkommunes socialforvaltning eller til en anden kommune. Dette giver ikke blot samfundet mindre goldt administrationsarbejde, men denne smidige løsning indebærer også langt større frihed for den dagpengesøgende – han skal ikke mere udsættes for at blive udkommanderet ved at blive anvist arbejde langt fra hjemmet. Men han kan også gå på valsen og rejse rundt i landet og, når han trænger til penge, tage dagpengearbejde, hvor han nu er. Er han på ferie ved kysten eller på besøg hos kæresten på Fyn eller til fodboldkamp i Esbjerg, kan han frit tage arbejde dér, selv om han normalt bor i København.

Modstykket hertil er imidlertid, at staten også må påse, at udbegrundet forskelsbehandling ikke opstår mellem kommunerne, for eksempel i retning af prøjserdisciplinovergreb over for de arbejdsløse eller lemfældighed med ikke at finde beskæftigelse til det store flertal af dem, der melder sig som arbejdsløse, eller indlæggelse af dem som elever på tvivlsomme kurser.

Ved at gøre socialministeren til højeste myndighed sikres også, at det reelt er folketingets flertal, der bestemmer.